

αυτό παραστράτισμα τίποτα πιά δὲν μπορεί νὰ τὸν συγκρατήσῃ. Ὁ ἄνθρωπος θὰ ἐξακολουθῇ νὰ ἐκδίδῃ τοὺς τόμους του μὲ τὴν ἴδιαν ἀνυποψία ποὺ τὸν ἰσχυροποίησε ἕως τώρα καὶ στὰ χεῖλια τῶν ἀναγνωστῶν του, ὑπερὰ ἀπὸ τὸ διάβασμα κάθε νέου τόμου του, θὰ ἐξακαλουθῇ νὰ νειδαίνει τὸ τραγικὸ ρῶτημα «Γιατί;». Γιατί δηλαδὴ ὁ τόσος θόρυβος γύρω σ' αὐτὸ τὸ ἔργο; Κι ἂν τὸ ἐπίσημο Κράτος δὲν μπόρῃ νὰ κρατήσῃ τὴν σοβαρότητα του καὶ νὰ μὴν ἐπιδραβεῖ τὸν ταχνητὸ αὐτὸ θόρυβο μὲ ἓνα Ἐπιστολὴν τῶν Γραμμάτων, αὐτὸ δὲν προσδέτῃ τίποτα στὸ ἔργο τοῦ κ. Β. Δυστυχῶς τὸ σημερινὸ κράτος δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ προσδέσῃ τίποτα σ' ἓνα συγγραφεὴ. Μόνο νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ μπορεί.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

ΒΙΘΗΝΤΗ ΜΠΛΑΣΚΟ ΙΜΠΛΙΝΘ

ΒΑΛΕΝΘΙΑΝΙΚΗ ΜΕΓΚΛΑ

2—

Ὁ μικρὸς μὲ τὴν πλατειὰ κάμξ στὸ ἓνα χέρι, προφύλαγε μὲ τ' ἀριστερὸ τὸ στήθος του, πηδώντας σὰ ματιμὸ καὶ δείχνοντας πὼς εἶχε ξεσχαλῆσῃ σὴν τέχνη τῆς ὀπλομαχητικῆς ποὺ τὴν διδάσκουν σὲ φυλακῆς.

Ὅλοι σώπαινον. Ἀκουγότανε τὸ ζουζούνισμα, ποῦκταν τὰ μυιγῆκια πετώντας στὸ θερμὸν ἀνοιξιῆτικο ἀέρα, τὸ παράπονο τοῦ γειτονικοῦ μηχανοπήγαδου, τὸ θροῖσμα τῶν πράσινων σταχιῶν, καὶ τὸ μακρυνὸ τρίξιμο κάποιου κάρρου, μαζὶ μὲ τὶς φωνῆς τῶν ξωμάχων, ποὺ δούλευαν στὰ χωράφια.

Θᾶτρεχε αἶμα κι ὄλοι τέντωναν τὸ λαιμὸ τους μὲ νοσηρὴ περιέργεια γιὰ νὰ κρίνουν τὸ ματοκύλισμα.

Τὸ καταραμένο ζουδι δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἡσυχάσῃ. Ὅλο κ' ἐβριζε. Γιὰ ἄς δοκιμάσῃ νὰ τοῦ ριχτῇ αὐτὸς ὁ παλληκαρῆς καὶ θᾶβλεπε πόσο γρήγορα θὰ τὸν ξάπλωνε χάμω.

Ἐκεῖνος δὲν περίμενε νὰ τοῦ τὸ πῆ. Τοῦ ρίχτηκε μὲ ἄγρια παλληκαριά. Ὅχι μὲ τὴν περηφάνεια τοῦ λιονταριοῦ, μὰ μὲ τὴν ὀμὴ τοῦ ταύρου· χαμήλωσε τὸ χοντρὸ κεφάλι του, τᾶχωσε μέσα στὸ στήθος του καὶ ἀμολήθηκε ἀκατάσχετος σὰν καταπέλτης.

Με μιὰ σπρωξιὰ τὸν σάρωσε ἀπὸ μπροστά του τὸ μικρὸ Μπαντούλιος σὰ σκουπίδι καὶ πρὶν τὸν τινάξῃ χάμω τοῦχωσε τὸ μαχαίρι στὸ πλευρὸ ἀπὸ τὰ κάτω πρὸς τὰ ἀπάνω μὲ τόση δύναμη, πού θαρροῦσε πῶς τὸν σήκωσε ψηλά.

Ὁ μικρὸς ἔπεσα. Μὲ τὰ δυὸ χέρια ἔσφιγγε τὸ πλευρό του, στὸ ξεσχισμένο ζουνάρι, πού ἔτρεχε αἷμα. Ἀκούστηκε ἓνα μουμουρίσμα ξαφνιάσματος πούμοιαζε μ' ἐπιδοκιμασία.

Μωρ' δὲ χωράτευσ ἐτοῦτος ὁ Πέπετ! Καλὰ τὴν εἶχε ὅποιος τάβαζε μὲ τέτοιο θηρίο.

Οἱ Μπαντούλιος χύμηξαν ἀπάνω στ' ἀδελφοὺς τους, πούχε σωριαστῆ στὸ χῶμα. Τρέμανε ἀπὸ λύσσα. Μερικοὶ ἀνάμεσά τους σφίξανε τ' ἄρματα τους μ' ἀπελπισία, τὰ νὰ θέλανε ριχτοῦν στοὺς ἐχτρούς, κι ἄς εἶτανε πολλοί, καὶ νὰ πεθάνουν σκοτώνοντας γιὰ νὰ μὴ μείνῃ μὲ τέτοια ντροπὴ ἢ οἰκογένειά τους.

Μὲ τοὺς συγκράτησε ἓνα ἐπιταχτικὸ κίνημα τοῦ μεγαλύτερου ἀδελφοῦ, τοῦ Νέστορος τῆς οἰκογενείας. Ὅλοι τους ἀκολουθοῦσανε τυφλὰ τὶς συμβουλές του. Δὲ χάλασε ὁ κόσμος. Ὅτι ἐκεῖνος συμβούλευε πάντα ἔβγαине σὲ καλό: Ὑπομονὴ κ' ἔχει ὁ καιρὸς γυρίσματα.

Ὁ μικρὸς εἶχε γίνῃ κατάχλωμος, λὲς καὶ εἶχε ξεψυχήσῃ. Τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀδιάκοπα μέσα ἀπὸ τὸ ζουνάρι του. Οἱ ἀδελφοὶ του τὸν πήγαγε σηκωτὸ στὸ ἄμαξι πού τοὺς εἶχε φέρῃ ὄλους μαζί τὸ πρῶτ καὶ περίμενε κοντὰ στὸ ὑποστατικὸ.

— Βάρα ἄμαξά! . . . Στὸ νοσοκομεῖο! Ἐκεῖ πού πᾶνε οἱ ἄντροι, τὰν τοὺς βρῆ καμμιά συφορά.

Τὸ ἄμαξι ἔφυγε μὲ τινάγματα, πούκαναν τὸ λκθωμένο γὰ μουγκρίζῃ ἀπὸ τὸν πόνο.

Ὁ Πέπετ σκούπισε τὸ μαχαίρι του μὲ μάρουλόφυλλα, πού εἶτανε χάμω σκόρπια, τὸπλυσε στὸ πηγάδι καὶ τὸ καμάρωνε μὲ τόση ἀγάπη σὰ νάτανε παιδί του.

Ὁ χωριάτης εἶχε ψηλώσῃ ἵπερβολικὰ στὰ μάτια ὄλων ἐκείνων τῶν ξεσκλαθωμένων, πού τὸν τριγύριζαν. Ὅταν γυροῦσανε στὴ Βαλένθια ἀπὸ τὴ σκονισμένη δημοσιά, δὲν προλάβειναν νὰ τοῦ δύνουνε συμβουλές.

Νὰ μὴ τὸν μέλῃ γιὰ τὴν ἀστυνομία. Εἶτανε συνήθεια νὰ σπαίρνουν τὰ παλληκάρια. Ὁ μικρὸς θάλεγε στὸ νοσοκομεῖο πῶς δὲν ἤξερε

ποιός τόν λάβωσε. "Ανείτανε τόσο τιποτένιος, πού νά θελήση νά μιλήσει, τ' ἀδέρφικα του θά τοῦ δίδασκαν τί ὑποχρέωση εἶχε.

Τά μάτια του ἄμας τέσσερα γιά τοὺς ἄλλους Μπαντούλιος, ποῦχανε μείνη γεροί. Ἄπό τέτοιους ἀνθρώπους ἔπρεπε νά φυλάγεται. Γι' αὐτούς τὸ πᾶν εἶτανε νά βρέσουν, κι ἂν δὲν μπορούσαν ἀντοίκια πρόσωπο μὲ πρόσωπο, δὲ δυσκολευόντανε καθόλου νά τὸ κάνουν μὲ μπαμπεσιά. Τὰ μάτια σου τέσσερα, Πέπετ! Αὐτὸ δὲ θά τὸ συγχωροῦσαν, ὄχι τόσο γιὰ τ' ἀδέλφι τους, ὅσο γιὰ τ' ὄνομα τῆς οἰκογενείας.

Μὰ ὁ Πέπετ, ἀναμμένος ἀκόμα ἀπὸ τὸ τσάκωμκ, χαμογελοῦσε μὲ κκατφρόνια. Τέλος πάντων ἔτσι θαρχόντανε μιὰ φορὰ τὰ πράμματα. Εἶχε ἔλθῃ στὴ Βκλάνθια γιὰ νά σπάσῃ τὰ μοῦτρα τῶν Μπαντούλιος. Ὅπου βρισκότανε αὐτὸς δὲν ἤθελε ἄλλους καλληκαράδες. Τῶδειξε στὸν ἕνα. "Ἄς κοπιᾶσουν κ' οἱ ἄλλοι νά τοὺς κανονίσῃ.

Καὶ γιὰ νά δείξῃ πῶς δὲ φοβᾶται, ὅταν πέρασαν τὸ γεφύρι τοῦ Σᾶν Χοσέ καὶ μπήκανε στὴν πόλη, φοβέρισε πῶς θά κόψῃ τ' αὐτιά ἐκείνου, πού θᾶθελε νά τὸν σκοτώσῃ.

"Ἦθελε νά εἶναι μονάχος, γιὰ νά ἰδῇ ἂν οἱ ἐχτροὶ θᾶβγαιναν στὸ δρόμο του... Ἐὶ λοιπὸν ἀλάργα καὶ καλὴ ἀντάμωση!

Ἄ' ῥε μεγαλεῖο αὐτὸς ὁ Πέπετ! Κ' ἡ φάρα τῶν κουμπουράδων διαλύθηκε. Ὅλοι τρέξανε νά διηγηθοῦν στὶς ταβέρνες καὶ στὰ χαρτοπαίχνια τὸ χουνέρι τῶν Μπαντούλιος, κ' ἐπρόσθεταν κάνοντας τοὺς σπουδαίους πῶς εἶδανε μὲ τὰ μάτια τους.

Καλὰ ἔλεγε ὁ Πέπετ πῶς οὔτε φοβότανε τοὺς Μπαντούλιος, οὔτε τὸν ἀνησυχούσανε. Ἔφτανε νά τὸν δῆτε στίς ἔντεκα τῆ νύχτα νά περᾶ ἀπὸ τὴν ὁδὸ ντὲ λὰς Μπάρκας μ' ἕναν ἀέρα σὰ νά μὴν εἶχε γίνῃ τίποτα.

Πῆγαινε στὴν Πένια ν' ἀκούσῃ τὴν ἀγαπημένη του.

Τὸ παλιοθήλυκο! "Ἄν εἶτανε ἀλήθεια ὅ,τι τοῦ εἶπε ἐκεῖνο τὸ μυξιάρικο, πού τὸν πρόσθαλε, πρὶν τὸ διορθώσῃ, θά τῆς ἔσπαζε τὰ μοῦτρα καὶ θά τᾶκανε θάλασσα ὅλα μέσα στὸ κκφέ - ἀμάν.

Ἄκόμα βαστούσε ὁ ἐρεθισμὸς τοῦ τσακώματος, ἐκείνη ἡ λύσσα, πού τὸν ἔπιανε, ὅταν ἔχυνε αἱμᾶ καὶ τὸν ἔσπρωχνε νά κἀνῃ συφορές.

Τώρα ἔπρεπε νά βγοῦν μπροστά του οἱ Μπαντούλιος, πρὶν τοῦ περάσῃ, ἕνας - ἕνας ἢ κι ὅλοι μαζί. Εἶχε τὸ κουράγιο μὲ τὴν πρώτη νά τοὺς στρώσῃ ὅλους χάμω.

Είτανε στὸν ἀνύφορο τῆς Μορέρας, ἔταν ἀκούστηκε μιὰ πιστολιά κι ὁ παλληκαρᾶς ἔνοιωσε πὼς κάτι τὸν βάρεσε στὴν πλάτη, τὴν ἴδια στιγμή, πού τὸ φῶς του σκοτείνιασε κι ἄρχισαν νὰ βουίζουν τ' αὐτιά του.

Μπρὲ νὰ πάρη. . . Εἶταν ἐκεῖνοι καὶ τὸν εἶχανε λαβώσει.

Τράβηξε ἀπὸ τὸ ζουναρί του τὴν κουμπουῖρα, μὰ πρὶν προφτάση νὰ γυρίση, ἀκούστηκε ἄλλή πιστολιά κ' ὁ Πέπετ ἔπεσε ξερός.

Ὁ κόσμος ἔτρεχε, οἱ πόρτες ἔκλειναν μὲ κρότο, ἀνηχούσανε σφουρίγματα πολλά στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, μὰ δίχως νὰ φανῆ πουθενὰ κανέναν χωροφύλακα. Οἱ Μπαντούλιος ἐπωφελήθηκε ἀπὸ τὸν πανικό, γιὰ νὰ ξεμουτίσουν ἀπὸ τὴ γωνιά, πού εἶχαν ταμπουρωθῆ, καὶ μὲ τὸ μαχαίρι στὸ χέρι προχωρήσανε πρὸς τὰ κίνητο σῶμα. Τῶσπρωξάν μὲ κλωτσιὰ σὰ νάτανε κανέναν μπόγο.

— Πάει : Ψόφητε !

Καὶ γιὰ νὰ πείσῃ καλύτερα ἔνας τους ἔσκυψε ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ σκοτωμένου κι ἔταν σηκώθηκε ἔκρυψε κάτι στὴν τσέπη του.

Ὅταν φτάσανε οἱ χωροφύλακες καὶ μαζεύτηκε ὁ κόσμος γύρω ἀπὸ τὸ πτώμα, περιμένοντας τοὺς δικαστικούς, φάνηκε στὸ φῶς μερικῶν σπύριτων τὸ μαῦρο πρόσωπο τοῦ Πέπετ ἀπὸ τὴ Ριμπέρα, μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχα σὰν γυαλένια, καὶ κοντὰ στὸ δεξιὸ κρόταφο μιὰ κόκκινη πλατειὰ πληγὴ, πού ἀκόμα ἔτρεχε αἷμα.

Τοῦ εἶχανε κόψῃ τὸ ἓνα αὐτί, ὅπως συνηθίζουν οἱ ταυρομάχοι μὲ τοὺς ταύρους, πού τοὺς σκοτώνουν μὲ τέχνη.

Ἡ κηδεὶα εἶτανε σωστὴ διαδήλωση.

Ἔμεναν ἀκόμη παλληκάρια ἢ γενιὰ δὲν τέλειωνε τόσο γρήγορα ὅσο πίστευαν πολλοί.

Οἱ χαρτοπαίχτες πῆγαιναν πρῶτοι - πρῶτοι πίσω ἀπὸ τὸ φέρετρο, σὰν «τεθλιμμένοι προστάται» τοῦ νεκροῦ καὶ πίσω τους οἱ μπράβοι καὶ οἱ δόκιμοι τῆς συντεχνίας : παλιόπαιδα τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν σφαγείων, πού περιμέναν τὴν εὐκαιρία νὰ φανοῦν κ' ἔκαναν τὰ πρωτόλεια τῆς παλληκαριάς, γυρεύοντας νὰ τσιμπολογήσουν καμμιά πεσέτα ἀπὸ τὰ καφρανεῖα μὲ μπιλλιάρδα ἢ ἀπὸ τὰ χαρτοπαίγνια τῆς δεκάρας.

Ἡ πομπὴ τῶν ξετίσιπτων μούτρων μὲ τὰ στραβοβαλμένα κασκέτα καὶ τίς ἀφέλειες, ἔκανε τοὺς διαβάτες νὰ παραμερίζουν καὶ νὰ συλλο-

γίνονται πώς ή αστυνομία έχασε τήν ευκαιρία, πού δέ βουτούσε όλα εκείνα τά υποκείμενα, καθώς βρισκότανε έτσι μαζεμένα.

Μά όχι. Είτανε σεβαστή ή άληθινή λύπη τών ανθρώπων εκείνων, πού κλαίγανε τó σκοτωμένο μέ δλη τους τήν καρδιά, μέ μιάν άφέλεια, πού δέν τήν έβλεπεσ σέ καμμιά κηδεία.

"Έτσι σκοτώνουν τούς άντρες;.. Κιοτήδες!... Φοβιτσιάριδες!... Κ' έπειτα σου λένε οι Μπαντούλιος πώς είναι παλληκάρια! "Αν τώλεγε ή καρδιά τους έπρεπε νά τά βάλουν μαζί του πρόσωπο μέ πρόσωπο κι άς τούτρωγαν τó σκότι. "Έτσι κανονίζουν τούς λογαριασμούς τους ει άνθρωποι μέ ύπόληψη. "Όχι νά τόν βαρέσουν μέ τó πιστόλι άπό τις πλάτες και νά τόν σκοτώσουν σά σκυλί, άπ' άλάργα. Αυτό είτανε παλιαθρωπιά πού άξιζε κρέμασμα. Άκούσ; εκεί νά ξεκάνουν ένα τέτοιο λεβέντη κ'ήτι τιποτένιοι! Δέν τó χωρούσε τó μυαλό πώς οι έφημερίδες δέ διαμαρτυρηθήκανε κι όλόκληρη ή πόλη δέ σηκώθηκε στό πόδι! 'Αμ' πού τούκοψαν τó αυτί; Τί σου λείει πάλι έτοϋτο; "Α, νά χαθούν οι εξευτελισμένοι. Τέτοιο πράμμα μπορούσε νά γίνη όταν κανένας σκοτώνει τόν έχτρό του παλληκαρίσια. Σέ πρόμοιες περιστάσεις πρέπει νά κρατ'ξ ένα θυμητικό. Μά... άς πάη στό διάολο, όταν τέτοιος λόγος δέν ύπάρχει, και μόνο μερικοί μερικοί θάπρεπε νά ντρέπονται άν είχανε φιλότιμο, σου κάθεται στό στομάχι νά τους βλέπεις νά κορδώνονται. Και τó χειρότερο είτανε πού μιá κ' έλειψε ό Πέπετ, τó άληθινό παλληκάρι, ό πρώτος άπό τούς λεβέντες, οι Μπαντούλιος θάμναν μονάχοι άφέντες κ' οι άνθρωποι μέ ασθημα, δηλαδή οι άλλοι, θ' άναγκαζόντανε νά πάνε μέ τó μέρος τους, για μporέσουν νά ψώμοζήσουνε άπό τά ψίχουλα πού άφίνανε εκείνοι. Κ' είτανε τόσο ήσυχο όσο τούς προστάτευε τó άδικοσκοτωμένο παλληκάρι, πού είχε βαλθη νά ξεπαστρέψη τούς Μπαντούλιος!...

Πιό φαρμακωμένοι φαινόντανε οι νεοφώτιστοι, τά τσιράκια τής τέχνης πού δέν είχαν άκόμη ματώση τó λάζο, πού φούσκωνε άπό πίσω τί σακκάκι τους, όσοι δέν είχανε μπή ως τήν ώρα σέ μιá σειρά για νά ζουν άπό τήν αίσόβια» μέ λάτρευαν τόν Πέπετ, όπως οι άγριοι λατρεύουν ένα καινούριο άστρο.

Κ' όλοι αύτοι πού ήθελαν νά φοβίζον τόν κόσμο μιá μιá χειρονομία τους, κλαίγανε στό νεκροταφείο γύρω άπό τó λάκκο, βλέποντας τó ύγρό χώμα νά πέφτη πάνω στό φέρετρο.

Τέτοια νιάτα και τέτοια λεβεντιά να τὰ φᾶνε ἡ μαύρη γῆς και τὰ σκουλήκια!... Ἄχ κόσμε ψεύτη! Μόνο να τὸ συλλογιέσαι σου ραγίζεται ἡ καρδιά.

Τὰ παλληκάρια περίμεναν μὲ ἀνυπομονησία τὶς τελετὲς σὲ παρόμοιες περιστάσεις· κάτι, πού να δείχνει στὸν μακαρίτη πὼς τὸν θυμόντανε. Ἀκούστηκε ἓνα γλοῦ-γλοῦ. Κάποιο ὕγρὸ χυνότανε πάνω στὸν παραχωμένο λάκκο. Οἱ σύντροφοι τοῦ Πέπετ, ἀγριωποὶ σὰν παπάδες, κάποιος τρομερῆς θρησκείας, ἀδειαζαν μπουκάλια κρασι ἀπάνω στὸ παχὺ χῶμα, πού θαρροῦσε πὼς ἴδρωνε τὴ δικθορὰ τῆς ζωῆς.

Κ' ὅταν σχηματίστηκε μιὰ κόκκινη και σιχαμερὴ λιμνοῦλα, δλη ἐκείνη ἡ ἀδελφότητα τῆς κακότηχης παλληκαριάς τράβηξε τοὺς λάζους κ' ἓνας ἓνας χαρζάανε μὲ μανία στὴ λάσπη σταυροῦς μὲ τὴ μύτη τῶν μαχαιριῶν, μουμουρίζοντας φοβερὰ λόγια, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα ψηλά, σὰ να περίμεναν να κατέβουν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ πετώντας οἱ μισητοὶ Μπαντούλιος.

Ὁ Πέπετ μπορούσε να κοιμᾶται ἤσυχος. Ἐκείνοι οἱ παλιαθρώποι θὰ πάθιναν τὰ ἴδια και χειρότερα... ἂν ἐννοοῦσαν να τὰ τρῶνε δλα μονάχοι τους και να μὴν τὰ μοιραζοῦνται μὲ τοὺς ἀνθρώπους μὲ αἵστημα. Ὅσο γι' αὐτὸ παίρνανε ὄρκο!

Τὴν ἴδια ὥρα πού τὰ μαχαίρια τῆς παρέας χαράζανε σταυροῦς στὸ νεκροταφεῖο, οἱ Μπαντούλιος ἐμπαιναν στὸ νοσοκομεῖο, σοβαροὶ, μονοκόματοι, ἐπίσημοι, σὰ διπλωμάτες, πού ἔχουν σπουδαία ἀποστολή.

Τὸ πρόσωπο τοῦ μικροῦ ξεμουτοῦσε ἀνάμεσα στὰ σεντόνια κατὰ-χλωμο σὰν τὸ πανί. Μονάχα στὴ ματιά του εἶχε μιὰ σπιθα ζωῆς δταν ρώτησε θουδὰ τ' ἀδελφιά του.

Κάτι θᾶξερε ἀπὸ ὅ,τι ἔγινε τὴν περασμένη νύχτα κ' ἤθελε να πειστηῖ.

Ναί, εἶτανε ἀλήθεια. Τοῦ τὸ βεβαίωνε ὁ μεγαλείτερος ἀδελφός, ὁ πιὸ μυαλωμένος στὴν οἰκογένεια. Ὅποιος τᾶβαζε μὲ τοὺς Μπαντούλιος θὰ πῆ πὼς εἶχε βαρεθῆ ἐτούτη τὴ ζωῆ. Ὅσο ζοῦσαν δλοι, ὁ καθένας ἀπὸ τ' ἀδελφικ εἶχε γερεὶς πλάτες. Δέν τοῦ εἶχαν ὑποσχεθῆ ἐκδίκηση; Τὴν εἶχε.

Ἐστύλιξε ἓνα κομμάτι ἀπὸ ἐφημερίδα κ' ἔρριξε ἀπάνω στὰ σεντόνια ἓνα συχαμερὸ κοψίδι, σκεπασμένο μὲ πηγμένο κατὰμαυρο αἷμα.

Ὁ μικρὸς ἀπλωσε ἀνάμεσα στὰ σεντόνια τ' ἀδυνατισμένα χέρια

του και τ'όφρασε πνίγοντας με μουγκρητά τόν πόνο που του σπάρ'ε
τὰ πληγιασμένα σωθικά του, καθώς ανασηκώθηκε.

— Τ' αὐτί ! . . . Τ' αὐτί τοῦ κλέφτη !

Τὰ δόντια του τρίζανε με τίς δυὸ γερὰς δαγκωματιές ποῦδ'ωσε στὸ
συχαιμερὸ τραγανὸ καὶ τ' ἀδέλφιά του χαμογελώντας με καμάρι ὅταν
εἶδαν ὡς πού μπορούσε νὰ φτάσῃ ἡ λύσσα, ποῦπιασε τὸ λεονταράκι
τους, ἀνγκαστήκανε νὰ τοῦ πάρουν με τῆ βία τὸ αὐτί τοῦ Πέπετ γιὰ
νὰ μὴν τὸ δικιουμίσῃ.

(Ἀπὸ τὸ Ἰσπανικὸ πρωτότυπο).

ΚΩΣΤΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

ΚΥΚΝΕΙΟΝ ΑΣΜΑ

Τὸ παρακάτω τραγούδι εἶναι τὸ τελευταῖο τραγούδι ἑνὸς παιδιοῦ που
πέθανε πάνω στὸ ἄνθισμα τῆς ζωῆς του, — ἑνὸς διαλεχτοῦ παιδιοῦ, φα-
ναικικοῦ δημοτικιστῆ, που διάβαζε πολὺ, παραπολύ, καὶ δούλευε συστημα-
τικά κι ἀθόρυβα. Εἶτανε Χιωτάκι κ' εἶχε δημοσιέψει πρότεροι μερικά
τραγούδια του, τὰ πρῶτά του, στὸ «Νουμά». Τὸ δύστυχο παιδί, που τόσο
γλήγορα μᾶς ἔφυγε, ἔφισε μερικά τραγουδάκια του ἀνέκδοτα, μιὰ μετάφρα-
ση τοῦ Θεόκριτου καὶ κάτσια σημειώματά του γιὰ τοὺς Ἀρχαίους, που
δείχνουν πόσο τονὲ μάγευε ὁ ἀρχαῖος κόσμος.

Ἀπὸ τὴν ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΟΡΓΑΣΜΟΥ

Τὶ με καλεῖς καὶ κραζεις με κοντά σου γιὰ νάρθῶ
Εἶμαι δεντρι ἀνεμόδαρτο σῆναν γκρεμὸν ὄρθῶ.
Τὶ με καλεῖς καὶ κραζεις με με μιὰ φωνὴ τραχιὰ
Στὰ σπλάχνα μου τῆς θύμησης ξυπνᾶνε τὰ στοιχιά.
Τίποτα γύρω· Μέσα μου κόσμος μονάχα ἀχνός.
Τοῦ λογισμοῦ πιά χάθηκε ὁ γαλάζιος οὐρανός.
Κι ἂν με καλεῖς καὶ κραζεις με τοῦ κάκου πιά ἀπὸ με
Ἄλλο δὲ μένει τίποτα παρὰ ἀπὸ σὲ καημέ.
Ἄχ κάτι θᾶμουνε κ' ἐγὼ στὸν κόσμον προὶ βρεθῶ
Χῶμα, κλαδάκι, ἀχνὸς δροσιᾶς σὲ κάποιον ἀπάνω ἀνθῶ.
Μῶ, τι γεννιέται θᾶμουνε καὶ σβύεται στὴ στιγμή.
Χίλιον γεννῶν καὶ θάνατων με πνίξαν οἱ σεισμοί.
Κι ἂν με ζητᾶς ἐσὺ φωνὴ με τὴν τραχειὰν ὁρμὴ
Μιὰ θλιβερὴ θὰ βρεῖς καρδιά κ' ἕνα ἄρρωστο κορμί. . .

Χίος 11 - 6 - 23.

ΔΗΜ. ΑΡ. ΚΛΟΥΒΑΣ